

ἀρναδογέννα ἡ, ἐπίθ. θηλ. Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρνάδα καὶ τοῦ ρ. γεννῶ.

Ἡ γεννῶσα κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς, ἐπὶ προβατίνας. Συνών. ἀρνογέννα, ἀρνομιλίορα.

ἀρναδούλλα ἡ, Πελοπν. (Κλουτσινοχ. Κορινθ. Μεσσ.)
Στερελλ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρνάδα διὰ τῆς καταλ. -ούλλα.

Ἀρναδίτσα, ὁ ἰδ.

ἀρνακάδα ἡ, Θράκ. ἀρνιακάδα Λευκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρνάκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι). Τὸ ἀρνιακάδα κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀρνὶ ἢ τοῦ συνων. ἀρνιακό.

Δέρμα ἀρνίου, ἀρνακίς. Συνών. ἀρνακῆ 1, ἀρνακούτα, ἀρναῖ 1, ἀρνιακός Β1, ἀρνιδερό, ἀρνικό (λ. ἀρνικός 2), ἀρνόδεσμα 1, ἀρνόκουρο 2, ἀρνοτόμαρο.

ἀρνακῆ ἡ, Κρήτ. Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρνάκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ῆα.

1) Ἀρνακάδα, ὁ ἰδ., Κρήτ. 2) Δέρμα προβάτου Πελοπν. (Μεσσ.) Συνών. ἀρνιακός Β2, ἀρνόδεσμα 2, προβῆα.

ἀρνάκι τό, κοιν. ἀρνάκ' βόρ. ἰδιώμ. ἀρνάτσι πολ. λαχ. καὶ Τσακων.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρνὶ διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι.

1) Μικρὸν ἀρνίον κοιν. καὶ Τσακων.: *Γέννησε ἡ προβατίνα κ' ἔκανε ἓνα ἄσπρο ἀρνάκι. Τρέχει τ' ἀρνάκι πίσω ἀπὸ τὴ μάνα του. Τ' ἀρνάκια βυζαίνουν τοῖς μάννες τους κοιν. || Φρ. Ἀρνάκι μου! (θωπευτικῶς πρὸς μικρὸν παιδίον). "Ἐν' ἀρνάκι πουλῶ, ποιὸς τ' ἀγοράζει!" (οὕτως ἐπιφωνοῦν θωπευτικῶς αἱ μητέρες ἢ ἄλλοι οἰκεῖοι φέροντες τὰ μικρὰ παιδιά ἐπὶ τῶν ὤμων). "Ἦουχος σὰν ἀρνάκι (ἐπὶ ἀνθρώπου ἡρέμου καὶ πράου). "Ἐγινε - τὸν ἔκανε ἀρνάκι (πραότατον) σύννηθ. || Ἄσμ.*

Κοιμᾶται νηούτικος γαμπρός, κοιμᾶται σὰν τ' ἀρνάκι

Ἡπ. Ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀρνάκ' ἢ λ. καὶ ὡς τοπων. Στερελλ. (Ναύπακτ.) Συνών. ἀρναδάκι, ἀρναράκι, ἀρνάρι 1, ἀρνελλί, ἀρνίκι, ἀρνίτσι, ἀρνόπουλλο 1, ἀρνούδιν, ἀρνούτσι 1. β) Κρέας ἀρνήσιον σύννηθ.: *Ψώνισα ἀρνάκι. Πβ. ἀρνιακός Α1. γ) Ἐπιθετικ., ἥσυχος, πρᾶος σύννηθ.: Ἀνθρωπος ἀρνάκι. Γυναῖκα ἀρνάκι. Παιδὶ ἀρνάκι. Θὰ σὲ κάμω νὰ στέκεσαι μπροστά μου ἀρνάκι! (ἀπειλή). 2) Παιδιά συνήθως ἐν τῇ φρ. ὁ λύκος καὶ τ' ἀρνάκι παιζομένη ὡς ἐξῆς. Οἱ παῖκται σχηματίζουν κύκλον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὁ ἀρχηγὸς τοποθετεῖ ἓνα τῶν παικτῶν ἀρνάκι λεγόμενον, ἐκτὸς δὲ αὐτοῦ ἕτερον, τὸν λύκον. Ὁ λύκος ὁρμᾷ νὰ συλλάβῃ τὸ ἀρνάκι, τὸ ὁποῖον ὁμῶς φεύγει διὰ μέσου τῶν παικτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπιτρέπουν μὲν εἰς αὐτὸ τὴν ἔξοδον, ἐμποδίζουν δὲ εἰς τὸν λύκον τὴν εἴσοδον. "Ὅταν ὁ λύκος κατόπιν πολλῶν προσπαθειῶν καὶ τεχνασμάτων κατορθώσῃ νὰ τὸ συλλάβῃ, ἐπαναλαμβάνεται ἡ παιδιὰ ἀντικαθισταμένων ἀμοιβαίως τῶν παικτῶν τῶν ὑποδυομένων τὸ ἀρνάκι καὶ τὸν λύκον Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κυνοῦρ. Μαντίν.) Στερελλ. (Ναύπακτ.) κ.ά. 3) Πληθ., οἱ ὦμοι: Φρ. "Ἐλα νὰ σὲ πάρω 'ς τ' ἀρνάκια! (πρὸς παιδίον, τὸ ὁποῖον θέλει τις νὰ σηκώσῃ ἐπὶ τῶν ὤμων. Ἡ σημ. ἐκ τῆς πολλαχοῦ ἐπικρατούσης συνηθείας νὰ λέγουν φέροντες ἐπὶ τῶν ὤμων παιδίον «ἐν' ἀρνάκι πουλῶ, ποιὸς τ' ἀγοράζει!») Σῦρ. 4) Εἶδος μύκητος μικροῦ Κρήτ. Συνών. ἀρνακίτης, ἀρνίτσα 3, ἀρνούτι 2.*

ἀρνακίτης ὁ, ἀμάρτ. ἀρνασίτης Τήν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρνάκι καὶ τῆς καταλ. -ίτης.

Ἀρνάκι 4, ὁ ἰδ.

ἀρνάκος ὁ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρνὶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκος.

Ἀρνὶ μικρὸν καὶ παχύ.

ἀρνακούτα ἡ, ΚΟικονόμ. Δοκίμ. 3,25 ἀρνιακούτα Μακεδ. (Σισάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρνάκι καὶ ἀγνώστου β' συνθετ. Τὸ ἀρνιακούτα κατ' ἐπίδρασιν τοῦ οὐσ. ἀρνί.

Δέρμα ἀρνίου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρνακάδα.

***ἀρναουτῆ** ἡ, ἀρναουτ-τῆ Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρναούτης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ῆα.

Τὸ φυτὸν καψικὸν τὸ κοινὸν (*capsicum annuum*) τῆς τάξεως τῶν στρυχνωδῶν (*solanaceae*) ὀνομασθὲν οὕτω διὰ τὴν δριμεῖαν καὶ καυστικὴν γεῦσιν (ὡς δριμεῖς εἶναι καὶ οἱ Ἀλβανοί). Συνών. ἀρναούτι 2, πιπερεῖα. [**]

Ἀρναούτης ὁ, Ζάκ. Ἡπ. Κρήτ. Πελοπν. (Αἰγιάλ. Ἀχαΐα) κ.ά. Ἀρναούτ'ς Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *Arnaud*.

1) Ἀλβανὸς συνήθως μετὰ σημ. σκωπτικῆς πρὸς δήλωσιν ἀνθρώπου ἀδιακρίτου, κακοῦ ἢ δύσνου ἢ ἀγροίκου καὶ σκαίου τοὺς τρόπους Ζάκ. Ἡπ. Κρήτ. Πελοπν. (Αἰγιάλ. Ἀχαΐα) Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.): *Καημένε, μὴ πολεμᾷς νὰ σὲ καταλάβῃ ἓνας Ἀρναούτης ποῦ δὲν καταλαβαίνει ποῦ πάν τὰ τέσσερα Ἀχαΐα. || Παροιμ.*

Ἀρναούτη κάνεις φίλο; | κρᾶθειε καὶ κομμάτι ξύλο

(ἐπὶ φίλου ἀδιακρίτου καὶ ὀχληροῦ) Κρήτ. Ὁ Θεὸν παθεῖντο ἐν' Ἀρναούτ'ς; (ὁ Θεὸς μήπως εἶναι Ἀρβανίτης; ἦτοι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι σκληρὸς καὶ ἀδίκος, ἀλλὰ προστατεύει τοὺς ἀδικουμένους τιμωρῶν τοὺς ἀδικούντας. Λέγεται ἐπὶ ἀδικίας) Χαλδ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κύπρ. Πελοπν. (Γύθ.), ὡς ἐπών. Σάμ. καὶ ὡς παρων. Θήρ. (Οἶα). 2) Τουρκαλβανὸς στρατιώτης Κρήτ. 3) Ὁ μὴ ὀμιλῶν καλῶς, ἀλλ' ἐκφέρων τὰς λέξεις μεταβεβλημένας ὥστε νὰ μὴ ἐννοῖται Κρήτ.

Πβ. Ἀρβανίτης.

ἀρναούτι τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Σουδεν.) κ.ά. ἀρναούτ' Θεσσ. Μακεδ. (Σέρρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. ἀρναούτι-τι Ρόδ. ἀρνούτθι Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρναούτης.

1) Ποικιλία σίτου τοῦ ὑβώδους (*triticum turgidum* v. *arnauti*), σκληροῦ καὶ μεγαλοκόκκου Θεσσ. Μακεδ. (Σέρρ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Σουδεν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.

2) Τὸ φυτὸν *ἀρναουτῆ, ὁ ἰδ., Ρόδ. Σύμ. [**]

Ἀρναουτῆ ἡ, Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Α.Κρήτ. (Σητ.) Ἀρναουτῆ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρναούτης καὶ τῆς καταλ. -ῆα.

Ἡ χώρα τῶν Ἀλβανῶν καὶ περιεκτικῶς οἱ κάτοικοι τῆς χώρας. Πβ. Ἀρβανιτῆα.

Ἀρναούτικος ἐπίθ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἀρναβούτικος Πόντ. (Ἀμισ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρναούτης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τικός.

1) Ὁ τοῖς Ἀλβανοῖς ἀνήκων ἡ συνήθης Πόντ. (Ἀμισ.): Ἀρναβούτικο φαγεῖ μὲ τὰ πράσες (πράσα) Ἀμισ. || Ἄσμ.

Πιστόλες Ἀρναούτικες θὰ πάρω 'να ζευγάρι νὰ τὸνε δῶ τὸ γερατὶ ποῦ θὰ ῥθῃ νὰ σὲ πάρῃ

